

[Handelsministeren.]

Det har Befolkningen, for Sukkerfabrikkerne har hele Tiden arbejdet i Ly af en stor Beskyttelse, som Staten har givet. Jeg tror ikke, det gaar an i disse Tider at spænde Forventningen om Kapitaludbyttet op til saadanne Højder som tidligere. Jeg tror, man maa tage Tingene i Betragtning, saaledes som de nu foreligger, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den Betænkning, som Folketingsudvalget har afgivet, ikke vilde være blevet afgivet, hverken helt eller delvis, hvis ikke de 7 pCt. var blevet udbetalt i Udbytte sidste Aar. Det er ikke mig, der har paavirket Folketingsudvalget til at afgive denne Betænkning; fornuftigvis tilkommer det Folketingsudvalget suverænt at sige, hvad det mener om Sagen. Det vil heller ikke falde mig ind at give mig til at paavirke det høje Landstings Udvalg til at sige enten det ene eller det andet. Selvfølgelig er begge Tingenes Udvalg suveræne og skriver det i Betænkningen, som de mener er det rigtige.

Det er heller ikke rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at Sukkerfabrikkerne ikke har haft nogen Interesse i, at vi har kunnet producere saa meget Sukker, som vi har sidste Aar. Jo, Sukkerfabrikkerne er interesserede i, at Produktionen naar op til sin fulde Højde, Sukkerfabrikkerne er interesserede i, at Staten beskytter denne Produktion, thi hvis den ikke gjorde det, saa vilde, saaledes som alle Forhold nu ligger Verden over, Tingene efterhaanden forme sig paa en saadan Maade, at Sukkerproduktionen helt eller delvis vilde dø ud her i Landet. Der findes ikke noget Land i Verden, der har kunnet lade sin Sukkerproduktion ubeskyttet — i hvert Fald ikke mig bekendt noget Land i Europa; det har vi heller ikke kunnet, og jeg mener, vi har handlet rigtigt i enhver Henseende ved at vedtage denne Beskyttelse. Men den forpligter ogsaa Parterne til i givet Tilfælde at resignere.

Jeg skal naturligvis ikke her gøre nogen Bemærkning til, hvad det ærede Medlem sagde om Ønskeligheden af, at Landstingsudvalget vilde kunne enes om en Betænkning af et andet Indhold end den Betænkning, der er afgivet i Folketinget. Det bliver et Forhold mellem Partierne indbyrdes, det skal jeg ikke blande mig i; men jeg synes ikke, man kan hævde, at den Omstændighed, at Sukkerfabrikernes Henvendelse til Folketingsudvalget først er sket, efter at Betænkningen er afgivet, skulde have nogen virkelig Betydning i Forhold til det, som Folketings-

udvalget har gjort gældende. Ærede Medlemmer vil vide, at jeg aldrig nogen Sinde har været indstillet paa at knappe Sukkerfabrikkerne lige saa lidt som Roedyrkerne af med det mindst mulige. Jeg har den Opfattelse, at en Produktion skal stilles under saadanne Vilkaar økonomisk, at den kan gaa rundt, og i de mange Aar, jeg har skullet samarbejde med Sukkerfabrikernes Ledelse, baade i Den overordentlige Kommissions Dage og nu igen i de sidste Aar, har jeg ogsaa altid kunnet glæde mig ved det Samarbejde, der har kunnet etableres. Men derfor var det mig ogsaa en saa meget større Skuffelse, at Sukkerfabrikkerne sidst gav denne ekstra Dividende imod det, som var Forudsætningen — thi det vil jeg hævde til det sidste, at det var imod Forudsætningerne. Ellers vilde der heller ikke have været nogen Rimelighed i, at Bestyrelsen paa Forhaand indtog det Standpunkt, den indtog. Det rigtige var, at der ikke var noget positivt Forbud derimod; det skyldtes bl. a. den Omstændighed, at ingen kunde tænke sig, at Sukkerfabrikkerne i en Tid som denne, hvor Staten forhøjer Sukkerpriserne og paalægger hele Befolkningen meget højere Priser, end den behøvede at betale, hvis man indførte Sukker til Verdensmarkedets Pris, vilde tillade sig en ekstra Dividende, hvad enten den er taget af den opsparede Kapital paa Grund af tidligere Aars store Indtægter eller paa anden Maade; dette kommer aldeles ikke i Betragtning ved Bedømmelsen heraf. Og, som sagt, hvis Sukkerfabrikkerne ikke havde gjort det, vilde man ikke have behøvet at diskutere Sukkerfabrikernes Stilling. Det er Sukkerfabrikkerne, der selv har bragt sig i denne uheldige Situation, og jeg haaber, det nu erkendes, ogsaa af Sukkerfabrikkerne, at det ikke kan gøres, men at man maa ind paa en mere rolig Bedømmelse af Forholdene.

Jeg skal gerne følge den Henstilling, som den ærede Ordfører for Venstre gjorde over for mig og vel ogsaa over for Tinget i sin Helhed: at man skulde tage Hensyn til begge Parter. Det har jeg bestræbt mig for at gøre, og det vil jeg fremdeles bestræbe mig for. Ingen skal kunne sige, at jeg har forfordelt Sukkerfabrikkerne i de Forhandlinger, der er ført, og ved de Overenskomster, der er truffet med Fabrikkerne.

H. C. Andersen: Det glæder mig, at den højtærede Minister ser saaledes paa det, at man nu bør virke hen til at skabe en Ordning af mere varig Karakter. Jeg ser meget godt, at der er Besværligheder for-